DOMSTOLENS DOM (tredje afdeling)
20. marts 1986 *

I sag 8/85

Elio Bevere, tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber med bopæl i Luxembourg, ved advokat Ernest Arendt, Luxembourg, og med valgt adresse på dennes kontor, 34 B, rue Philippe-II,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent Dimitrios Gouloussis som befuldmægtiget og med valgt adresse i Luxembourg hos Georges Kremlis, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af en beslutning truffet af direktøren for generel administration den 31. januar 1984 om tilbagekøb af pensionsrettigheder i henhold til artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til tjenestemandsvedtægten,

har

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

sammensat af afdelingsformanden U. Everling, dommerne Y. Galmot og C. Kakouris,

generaladvokat: M. Darmon
justitssekretær: fuldmægtig D. Louterman

efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 27. februar 1986,

afsagt følgende

* Processprog: Fransk.

DOM

(Sagsfremstillingen udelades)

Præmisser

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 16. januar 1985 har Elio Bevere, tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, anlagt sag med påstand om annullation af beslutningen af 31. januar 1984 vedrørende beregningen af de pensionsgivende tjenesteår, han har fået godskrevet i henhold til artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til tjenestemandsvedtægten.

2 Sagsøgeren tiltrådte tjenesten ved Kommissionen den 1. december 1971 som midlertidigt ansat i lønklasse A 3. Med virkning fra 1. oktober 1974 blev han udnævnt til tjenestemand på prøve i samme lønklasse; han blev fastansat med virkning fra 1. juli 1975. I 1982 ansøgte han i henhold til artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til tjenestemandsvedtægten om overførsel til Fællesskaberne af den aktuarmæssige modværdi af de pensionsrettigheder, han i Italien havde erhvervet hos INPS i Milano på grundlag af sin erhvervsmæssige beskæftigelse, inden han tiltrådte tjenesten ved Kommissionen. Det relevante beløb blev herefter overført til Kommissionen.

3 Artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til tjenestemandsvedtægten bestemmer, at såfremt tjenestemanden udnytter denne mulighed,

»fastsætter den institution, hvor tjenestemanden er ansat, under hensyntagen til den lønklasse, han er fastansat i, antallet af de pensionsgivende tjenesteår, den efter sin ordning godskriver ham for den tidligere tjenestes varighed, på grundlag af den aktuarmæssige modværdi ...«.

De af Kommissionen udstedte almindelige gennemførelsesbestemmelser til artikel 11, stk. 2, bestemmer i artikel 3, at pensionsgivende tjenesteår godskrives for den periode, der går forud for det tidspunkt, hvor den fastansatte tjenestemand indtræder i Fællesskabernes tjeneste, og at det antal pensionsgivende tjenesteår,

der skal godskrives, fastsættes på grundlag af det samlede overførte beløb beregnet ved hjælp af den formel, som er opstillet i artikel 3, stk. 3. Den anførte brøk indeholder i nævneren »den årlige grundløn (T), som svarer til den stillingsmæssige placering«.

4 Ved skrivelse af 31. januar 1984 meddelte direktøren for Kommissionens generelle administration sagsøgeren, at i henhold til den beregning af de forventede pensionsgivende tjenesteår, som han havde fået tilsendt i 1982, fastsattes det antal tjenesteår, der kunne godskrives som følge af tidligere beskæftigelsesperioder, på grundlag af det overførte beløb og under hensyntagen til den stillingsmæssige placering til fire år, elleve måneder og fire dage.

5 Sagsøgeren har anlagt denne sag med påstand om, at de pensionsgivende tjenesteår, som skal godskrives, ikke beregnes på grundlag af tidspunktet for fastansættelse, men på grundlag af ansættelsestidspunktet, nemlig tidspunktet for hans tiltrædelse af tjenesten ved Kommissionen som midlertidigt ansat, hvorved han ville få godskrevet yderligere tre pensionsgivende tjenesteår.

6 Kommissionen har påstået sagen afvist, idet den anfører, at sagsøgeren ikke har overholdt søgsmålsfristen, jfr. tjenestemandsvedtægtens artikel 91, stk. 2. Da det er skrivelsen af 31. januar 1984, som må anses for en akt, som indeholder et klagepunkt imod sagsøgeren, jfr. artikel 90, stk. 2, er »ansøgningen«, som blev indgivet af sagsøgeren den 21. februar 1984 med det formål at opnå en ændring af afgørelsen i henhold til den nævnte skrivelse, ifølge Kommissionen en klage, jfr. den nævnte bestemmelse i vedtægten. Som følge heraf løber ansøgningsfristen fra den stiltiende afvisning af ansøgningen.

7 Sagsøgeren har anført, at der på grund af Kommissionens tvetydige adfærd ikke bør gives denne medhold i afvisningspåstanden. Skrivelsen af 31. januar 1984 kunne hverken på grund af sin form eller sit indhold betragtes som en beslutning. Følgelig indgav sagsøgeren udtrykkeligt en »ansøgning i henhold til artikel 90, stk. 1«, og ikke en klage for at opnå en ændring af beregningen. Da han trods en rykkerskrivelse af 9. juli 1984 ikke modtog svar på ansøgningen, indbragte han den 5. september 1984 en »klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2«. Først ved skrivelse af 16. oktober 1985 meddelte Kommissionen ham, at allerede den første ansøgning måtte betragtes som en klage, som var afvist.

8 Det bemærkes, at der under de foreliggende omstændigheder først skal tages stilling til sagens realitet.

9 Sagsøgeren har her anført, at det er udtryk for vilkårlighed og forskelsbehandling, såfremt man som Kommissionen tager tidspunktet for fastansættelsen som udgangspunkt for beregningen af pensionsgivende tjenesteår. Referencetidspunktet burde under alle omstændigheder være tidspunktet for tiltrædelsen af tjenesten ved Fællesskaberne. Når en tjenestemand inden sin fastansættelse har været midlertidigt ansat ved Fællesskaberne, er det alene tidspunktet for ansættelsen, som kan sikre, at man undgår, at en sådan tjenestemand på grund af udviklingen af grundlønnen mellem tidspunktet for hans ansættelse som midlertidigt ansat og hans fastansættelse udsættes for forskelsbehandling i forhold til den, der indleder sit tjenesteforhold som tjenestemand.

10 Kommissionen har erkendt, at det antal pensionsgivende tjenesteår, der godskrives, som følge af den anvendte beregningsmetode kan afhænge af, hvor længe det varer, inden en midlertidigt ansat fastansættes som tjenestemand. Når henses til de forskellige ordninger, som gælder for henholdsvis tjenestemænd og midlertidigt ansatte, er en sådan forskelsbehandling, som er begrundet i ordlyden af artikel 11, stk. 2, i bilag VIII samt i de til gennemførelse heraf udstedte almindelige bestemmelser, imidlertid ikke diskriminerende.

11 Det bemærkes her, at artikel 11, stk. 2, første led, i tjenestemandsvedtægtens bilag VIII henviser til tjenestemandens »fastansættelse« som det tidspunkt, hvor han har mulighed for til Fællesskaberne at overføre det af bestemmelsen omhandlede beløb for at få godskrevet pensionsgivende tjenesteår ved beregningen af hans alderspension. Ifølge andet led skal der ved den omtvistede beregning tages hensyn til »den lønklasse, han er fastansat i«, det vil sige den lønklasse, han blev indplaceret i ved sin fastansættelse. Det er således den på dette tidspunkt gældende grundløn, som lægges til grund ved den i denne bestemmelse omhandlede beregning.

12 En eventuel forskelsbehandling mellem to personer, som indtrådte i tjenesten ved Fællesskaberne på samme tidspunkt og i samme lønklasse, idet den ene først blev midlertidigt ansat, mens den anden fra starten blev ansat som tjenestemand, kan

ikke begrunde, at artikel 11, stk. 2, fortolkes anderledes. Når henses til den forskel, der består mellem tjenestemænd på den ene side og midlertidigt ansatte, som er omfattet af ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne, på den anden side, for så vidt angår de vedtægtsmæssige garantier og de sociale fordele, herunder retten til alderspension, kan de to kategoriers retsstilling ikke sammenlignes. Det bemærkes yderligere, at når tidspunktet for fastansættelsen lægges til grund, fører det som understreget af Kommissionen for de berørte tjenestemænds vedkommende til et gunstigere resultat end den af sagsøgeren foreslåede løsning i alle de tilfælde, hvor tjenestemandens grundløn på tidspunktet for hans ansættelse som midlertidigt ansat var højere end ved hans senere fastansættelse.

13 Under den mundtlige forhandling har Kommissionen yderligere anført, at den foretager den omhandlede beregning på tiltrædelsestidspunktet, når der er tale om midlertidigt ansatte, der som sådanne har erhvervet ret til alderspension i henhold til artikel 39 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte. Det skal her blot bemærkes, at artikel 40 i ansættelsesvilkårene, som vedrører midlertidigt ansatte, der senere udnævnes til tjenestemænd, ikke påvirker den beregning, der skal foretages i henhold til artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til tjenestemandsvedtægten.

14 Det kan herefter fastslås, at sagsøgerens anbringender, hvorefter der sket en tilsidesættelse af artikel 11, stk. 2, i tjenestemandsvedtægtens bilag VIII samt af princippet om forbud mod forskelsbehandling, er grundløse.

15 Sagsøgte vil derfor være at frifinde, uden at det er fornødent at tage stilling til formaliteten.

Sagens omkostninger

16 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den tabende part til at afholde sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de udgifter, de har afholdt i sager anlagt af de ansatte ved Fællesskaberne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

1) Sagsøgte frifindes.

2) Hver part betaler sine omkostninger.

Everling Galmot Kakouris

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 20. marts 1986.

P. Heim
Justitssekretær

U. Everling
Formand for tredje afdeling